

РЕШЕНИЕ

№ 5753

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11581** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. И. Й. срещу Решение № Ц1040-21-372/05.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-1133-2/02.10.2020 г. и Разпореждане № 214-00-1133-3/02.10.2020 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 214-00-1133/18.02.2014 г. Т. Й. е поискала отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО. Към заявлението си е

приложила копие на Заповед № 045/07.02.2014 г., издадена от осигурител [фирма] за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл. 71, т. 1 от КТ, считано от 07.02.2014 г.

Въз основа на представените от лицето документи, както и наличните данни, подавани по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-1/21.02.2014 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал.1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато ПОБ, считано от 07.02.2014 г. до 06.10.2014 г. в размер на 43,24 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган при ТП на НОИ С.-град на осигурителя [фирма], приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00673548/18.09.2019 г., в който са обективирани резултатите от проверката. Установено е по данни от ТР, че дружеството е регистрирано на 04.08.2005 г. От страна на дружеството за периода м. 02.2007-м. 04.2019 г., вкл. са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ при сключване/прекратяване на 342 бр. трудови договори с 280 лица, като към момента на извършване на проверката е бил действащ един трудов договор. За наетите лица за посочения период са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с вид осигурен 01 – за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход, вариращ от средния до максималния. Подавани са декларации обр. 1 на едни и същи дати през 2017-2018 г. за период 2012-2016 г. за голям брой лица с вид осигурен 14 – за работещи без трудови правоотношения с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход. В ТР не са намерени публикувани ГФО на дружеството от 2011 г. до извършването на проверката.

При извършена справка в „Регистър приходи“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от м. 11.2010 г. до м. 03.2019 г., включително, няма данни за внесени дължимите осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към момента на извършване на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 232 815,61 лв.

Установено е, че от дружеството в ТП на НОИ С.-град са подадени данни, касаещи права при временна неработоспособност, по отношение на 10 лица. В дружеството-осигурител са наемани лица за кратък период от време, като след прекратяване на правоотношението си, същите са подавали заявления за отпускане на ПОБ.

С писмо с изх. № 1043-21-625#3/11.06.2019 г. до ТД на НАП-С. е изискана информация относно упражняваната от дружеството търговска дейност, подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО, ГФО, регистрирани търговски обекти и ФУ, регистрирани обороти, както и дали лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, са упражнявали трудова дейност в дружеството.

От постъпилата с писмо с вх. № 1043-21-625#4/18.07.2019 г. на ТД на НАП-С. информация е установено, че няма данни за подадени от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО с деклариращи приходи и разходи за периода 2010-2012 г., както и за периода 2013-2018 г.; дружеството няма регистрирани ФУ и няма отчетени обороти. Данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО са подавани с КЕП по интернет.

При осъществена проверка на място от контролните органи на 13.09.2019 г. на адреса, вписан в ТР като седалище на дружеството, не е открит управителят на дружеството или представител на дружеството, не е установена табела, указваща наличие на фирма [фирма].

От контролните органи до наетите по трудови правоотношения лица са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК, относно факти и обстоятелства, касаещи осигуряването по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО.

На 17.02.2020 г. от Т. Й. е прието обяснително писмо, в което са посочени данни, относно възникването и прекратяването на трудовото й правоотношение с [фирма], както и относно вида и характера на трудовата дейност.

С оглед резултата от извършената проверка и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, съответно трудова дейност от назначените по трудово правоотношение лица, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, е прието, че същите не са осигурени лица.

На осигурителя [фирма] на основание чл. 108, ал. 3 от КСО, са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода м. 01.2013-м. 03.2019 г., включително. Сред лицата, по отношение на които данните следва да бъдат заличени е и Т. Й..

След изтичане срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания, подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от [фирма] са заличени служебно.

С оглед промяната на осигурителния статус на Т. Й. и на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е било отменено с Разпореждане № 214-00-1133-2/02.10.2020 г., тъй като същата не е била осигурено лице по правоотношението си с [фирма]. С Разпореждане № 214-00-1133-3/02.10.2020 г. е постановен отказ за отпускане на ПОБ.

Издадените разпореждания № 214-00-1133-2/02.10.2020 г. и № 214-00-1133-3/02.10.2020 г. са оспорени по административен ред, като са потвърдени с Решение № Ц1040-21-372/05.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

В съдебно заседание е разпитан като свидетел М. Х. М., съпруг на жалбоподателя, който излага данни, свързани с трудовата заетост на жалбоподателката в [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. Потвърдените с него разпореждания също са издадени от компетентен орган.

Решението е издадено в противоречие с материалния закон и при нарушение на процесуалните правила.

Според приложимата разпоредба на чл. 54а, ал. 1 КСО към момента на отпускане на паричното обезщетение за безработица/ февруари 2014г/ правото на парично обезщетение за безработица възниква за лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация

като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда или законодателството на друга държава.

Към 18.02.2014 г. когато жалбоподателката е подала заявление за отпускане на ПОБ по чл. 54 а, ал. 1 КСО, същата видно от извлечението от регистъра на трудовите договори - стр.78 е имала трудов стаж за периода 29.07.2011г до 13.01.2014г. към „Д. Ш. И.“ т.е за период от близо 2 години 5 месеца и 12 дни е налице непрекъсваемост на трудовото и осигурителното правоотношение, като при работодателят [фирма] е била заета по трудово правоотношение за периода 23.01.2014 до 07.02.2014г./ само 15 дни/. Т.е независимо, че от проверките на ТП на НОИ С. град се установява, че работодателят [фирма] е възможно да е сключил фиктивен трудов договор с жалбоподателката, което обстоятелство следва да бъде установено в съдебно производство по чл. 74 от КТ, то осигурителния стаж на Т. Й. в „Д. Ш. И.“ отговаря на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО към 02.2014 г. за отпускане на ПОБ. Въз основа на тези данни осигурителния орган е издал разпореждането от 21.02.2014 г. за отпускане на ПОБ в размер на 43, 24 лв. дневно за периода 07.02.2014-16.10.2014г.

По същество изискването на чл. 54ж, ал. 1 т. 2 от КСО, за да се измени или отмени влязлото в сила разпореждане по, ал. 1, е да са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне на правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. Действително извършените проверки на осигурителя [фирма] по същество биха могли да представляват нови документи или доказателства, които да имат значение за определяне на ПОБ, но тяхното значение се отнася единствено и само до периода 23.01.2014 до 07.02.2014г., когато Й. е бил в правоотношение с този осигурител /15 дни/ и евентуално до размера на дневното обезщетение за безработица, което е изчислено на база осигурителния доход 01.02.2012г. до 31.01.2014г./ стр.72/. За периода 29.07.2011-13.01.2014 г. Й. е имала редовно трудово правоотношение със „Д. Ш. И.“ и това обстоятелство не се оспорва от осигурителния орган. Нещо повече този осигурителен стаж покрива изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО за отпускане на ПОБ. Заявлението е подадено в срока по чл. 54 а, ал. 4 от КСО, поради което и дори да се приеме, че осигурителния стаж на жалбоподателката при [фирма] не би следвало да се зачита, то предходният й стаж при „Д. Ш. И.“ е достатъчен, за да обоснове ПОБ.

Съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по смисъла на част първа на този кодекс "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5.

От своя страна нормата на чл. 10, ал. 1 КСО регламентира, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването й. Спрямо осигурителя „Д. Ш. И.“ тези изисквания са налице/ или поне не се твърди обратното/ и Й. има право на ПОБ.

Ето защо и постановените две разпореждания, първото с което се отменя предходното

разпореждане за отпускане на ПОБ и второто, с което по същество се отказва изплащане на ПОБ за минал период са незаконосъобразни, тъй като взимат предвид единствено осигурителния стаж при [фирма], който е едва 15 дни и не е обхванат от периода на изчисление на осигурителния доход в разпореждането от 21.002.2014г., без да зачитат предходния непрекъсваем стаж на Й. в „Д. Ш. И., който надхвърля 9 месечен период за срок от последователни 15 месеца, и който стаж може и следва да послужи за отпускане на ПОБ, макар и да е възможно да има корекция на дневното обезщетение.

Следователно, основателни са възраженията на жалбоподателката, че дори да се приеме тезата на органа, че по трудовия договор с [фирма] не е възникнало реално правоотношение, а следователно и осигурително такова, то органът е пренебрегнал неоснователно всички останали данни, касаещи правото на обезщетение за безработица на Й..

Отделно от изложеното по-горе, осигурителят [фирма] е изпълнил всички вменени му задължения в т.ч. и по КТ, като за въпросния договор е подадено уведомление по чл. 62, ал. 4 КТ в ТД на НАП в законно определеният срок, подадени са данни по чл. 5, ап.4, т. 1 КСО за посоченото лице, които съответстват на данните от разплащателните ведомости, а при подаването на данните в Регистъра на осигурените лица са спазени реда и сроковете, определени от действащата към момента нормативна уредба.

Като логично следствие от това при прекратяване на договора е била надлежно оформена и трудовата книжка на работника. Единственото, което не е спазил осигурителя е изплащането на дължимите осигурителни вноски, но това негово задължение се събира по реда на ДОПК и не е обвързано със санкция спрямо лицето, за което се декларират и следва да се внесат осигурителни вноски. Ето защо нито влизането в сила на задължителните предписания, нито заличаването на данните в легитимните регистри е основание да се приеме, че не е извършвана реално трудова дейност, т.к. същите не са причина, а са следствие от направени изводи на органа. В хода на съдебното производство се установява от изложените данни в свидетелските показания, че жалбоподателката е положила труд по трудово правоотношение с процесния осигурител, макар и за 15-дневен период. Няма причина съдът да не кредитира тези показания, още повече, че за факта, че трудовата дейност е извършвана в дома на жалбоподателката могат да свидетелстват единствено нейни близки.

Поради това възприетата от решаващия орган фактическа обстановка е изградена на база на недостатъчна и пълна информация и при погрешно интерпретиране на събраните факти, за да обоснове направените правни изводи.

Предвид посоченото, решението на директора на ТП на НОИ-гр. С., като постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби, е незаконосъобразно и същото заедно с потвърдените разпореждания следва да бъдат отменени.

Поради това, че след отмяната не е от компетентността на съда да се произнесе по въпроса за отпускане на парично обезщетение за безработица, то на основание чл. 173, ал. 2 АПК делото трябва бъде върнато като преписка на административния орган за решаване на въпроса по същество, като съобрази дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

Предвид изхода на спора и направеното в жалбата искане, ответната страна дължи да

заплати на жалбоподателката направените по делото разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева, включващи хонорар за един адвокат на осн. чл.38, ал. 2 от ЗАдв, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес. Възнаграждението за дела по Кодекса за социално осигуряване е 350 лева, като се отчете направеното възражение за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от Административно-процесуалния кодекс,
Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. И. Й. Решение № Ц1040-21-372/05.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-1133-2/02.10.2020 г. и Разпореждане № 214-00-1133-3/02.10.2020 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град.

ВРЪЩА административната преписка на ръководителя на осигуряването и безработицата при ТП на НОИ С. град за произнасяне съгласно указанията, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт да заплати на Т. И. Й. от [населено място] сумата от 350 лв. разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: